

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΜΕΤΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΑΥΤΗΣ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ

ΑΣΜΑΤΟΓΡΑΦΕΙΣ ΜΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΟΣΙΟΙΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΝΑΞΙΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΚΑΡΤΑΘΙΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Καθηγητοῦ τῶν Θεολογικῶν τοῦ ἐν Νάξῳ Γυμνασίου

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

43 Ὁδὸς Θερμοπυλῶν 43

1933

ΤΗ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ ΜΗΤΡΙ ΜΟΥ
ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΖΑΠΕΤΗ
ΕΥΣΕΒΩΣ ΚΑΙ ΕΝ ΠΑΙΔΕΙΑΙ
ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΑΙ ΚΥΡΙΟΥ
ΕΚΘΡΕΨΑΣΗ ΜΕ

᾿Αφιερῶνται τὸ παρὸν εὐγνωμόνως.

Τὸ αὐτόγραφον ἀρχικὸν χειρόγραφον τῆς παρούσης Ἀκολουθίας καὶ τοῦ βίου τῆς ἁγίας Παρθενομάργυρος Κυριακῆς εὗρομεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς ἁγίας, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ εἶχεν ἀφιερῶσει αὐτὸ ὁ ἀείμνηστος ἐν ὁσίοις μοναχὸς Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Ἡ ἐπιμέλεια τὴν ὁποῖαν ἀπὸ πεντήκοντα περίπου ἐτῶν καταβάλλει περὶ τοῦ ναοῦ τούτου ὁ εὐσεβὴς πρεσβύτες Δημήτριος Χρύσης ὑπῆρξε, πιστεύω, ἡ αἰτία ὥστε τὸ πολύτιμον τοῦτο χειρόγραφον νὰ διατηρηθῇ εἰς ὅσον οἶόντε καλὴν κατάστασιν. Τολμῶ δὲ νὰ εἶπω καὶ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ. Γοητευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνθέου ζήλου, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς στοργῆς τοῦ ὁσίου ἐκείνου ἀνδρός, ποθοῦντος παντὶ σθένει νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν συμπολιτῶν τοῦ ἐξαίρων καὶ λαμπρύνων τὰς τοπικὰς πανηγύρεις τῆς πατρίδος τοῦ Νάξου δι' ἁσματογραφήσεως τῶν ἐορταζομένων εἰς αὐτὴν ἁγίων, ἐθεώρησα ἐπιβεβλημένον καθῆκον νὰ ὑποβοηθήσω, ὅση μοι ἦν δύναμις, τὸ ἱερὸν ἐκείνου ἔργον, ἐπιχειρῶν τὴν ἐκδόσιν τῶν λαμπρῶν ἐκείνου ὑμνολογικῶν πονημάτων. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην μὲ ἤγαγε καὶ ἡ συναισθησις τῆς ἀξίας τῆς ἐκδόσεως ἔργων τοιούτων, τὰ ὁποῖα εἶναι θησανροὶ πραγματικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν βιβλία ἔχουσι πολλὰ τὰ κενὰ· παρουσιάζουσι καὶ σφάλματα οὐκ ὀλίγα. Πῶς θὰ συμπληρωθοῦν καὶ πῶς θὰ διορθωθοῦν παρὰ διὰ τῆς μελέτης τῶν ὑμνολογικῶν ἀρχικῶν κειμένων ἢ τῶν πιστοτέρων ἀντιγράφων; καὶ ἐν γένει τῆς ἀντιπαραβολῆς διαφόρων γραφῶν; Τολμῶ δὲ νὰ τονίσω ὅτι χειρόγραφα τοιαῦτα εἶναι ἀπαραίτητον καθῆκον τῶν κατὰ τόπους ἀρχιερέων καὶ τῶν κατ' ἐπαρχίας ἱεροκληρύκων νὰ τὰ εὗρισκουν καὶ ἂν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδίδωνται ἀμέσως πάντως νὰ κατατίθενται εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῶν Μητροπόλεων ἢ

τῆς Συνόδου, νὰ ἀφίνουν δὲ ἀντίγραφα πρὸς χοῦσιν τῶν κτιτόρων τῶν Ἀκολουθιῶν τούτων ναῶν. Οὕτω θὰ φυλάξωμεν κειμήλια ὄντως ἱερά, τῶν ὁποίων ἡ ἀπώλεια θὰ ἦτο ἀνεπανόρθωτος καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, αὐτὸ τοῦτο ἐγκληματική. Ὁ βίος τῆς ἁγίας συνοδεύεται μὲ ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος περὶ Παρθενίας καὶ μὲ ὑποδείξεις πολυτίμους τοῦ ὁσίου μοναχοῦ πρὸς πρακτικὴν κατόρθωσιν τῆς διατηρήσεως τῆς παρθενίας. Ὅσον καὶ ἂν τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα οὗτος ὑποδεικνύει, φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ὑπερβολικὰ καὶ ἀσυγχρόνιστα !!!, εἶναι ὅμως πολὺ ψυχολογημένα καὶ εὐεργετικώτατα καὶ ἀποτελεσματικώτατα. Οἱ διδάσκοντες τὸν θεῖον λόγον, ὑποθέτω, θὰ ἠδύναντο νὰ μελετήσωσι τὰς γραμμὰς τὰς ὁποίας ὑποδεικνύει ὁ ὁσιος συγγραφεύς, καὶ ἐπιμελῶς νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ἐπιμόχθῳ ἔργῳ των. ⁽¹⁾

Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Ἱ. Καρπάθιος
Καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν
τοῦ ἐν Νάξῳ γυμνασίου,

1). Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ περὶ Παρθενίας θέματος ἐκπαρθομοῦς ἐτέθη καὶ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ προεκδοθέντος ὕφ' ἡμῶν Βίου τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας.

Τῇ **Ζ'** τοῦ Ἰουλίου μηνὸς τὴν μνήμην ἐορτάζομεν τῆς ἁγίας ἐνδόξου παρθενομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Κυριακῆς. Ἐσπέρας, στιχολογοῦμεν τὸ α' ἀντίφωνον τό, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στιχ. ἢ καὶ ψάλλομεν στιχ. προσομοία.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Μάρτυς ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, ἔστης πρὸ βημάτων ἀνδρείως, Χριστὸν κηρύττουσα, σταύρωσιν ἐκούσιον καταδεξάμενον· καὶ δεσμοῖς ὁμιλήσασα, καὶ πάσαις αἰκίαις, χαίρουσα ἀνέδραμες πρὸς τὰ οὐράνια, δήμοις ἀπ' αἰῶνος μαρτύρων, συναριθμηθεῖσα καὶ δόξης, διαιωνιζούσης ἀπολαύουσα.

Λόγου τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, νύμφη ἐκλεκτὴ ἀνεδείχθης, Κυριακὴ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καὶ τῆς θείας ἀθλήσεως, φαιδραῖς ἀγλαΐαις· ὅθεν τὸν οὐράνιον, θάλαμον, ὥκησας, ἔνθα ὡς παρθένος καὶ μάρτυς, πάντοτε χορεύουσα πάντων, τῶν μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ῥίζης εὐκλεοῦς Κυριακή, κλάδος ὠραιότατος ὤφθης, καρπὸν σωτήριον, φέρων τῆς ἀθλήσεως, τὰ κατορθώματα, καὶ μαραίνων ἐν χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας· πόθῳ καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Εὐγε ἀληθῶς Κυριακή! εὐγε τῆς μεγίστης ἀνδρίας καὶ καρτερίας σου! ἦν περ σεμνὴ ἔδειξας, ἰς τὸ μαρτύριον· ὡς τρυφὰς γὰρ λελόγισαι, βουνεύρων αἰκίας· καὶ ὡς ῥόδα εὖοσμα, λαμπάδων φλόγῳσιν· λέοντας καθάπερ ἀρνία· τὴν πυρρὰν ὡς ἔνδρῳσον αὖραν· καὶ τριχῶν ἐξάρτησιν ὡς στέφανον.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια· ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες, πανδημεὶ νῦν συνδράμετε, ἐν ναῷ τῆς μάρτυρος ἀγαλλόμενοι, Κυριακῆς καὶ τὴν ἀθλησιν, αὐτῆς συγκροτήσατε, ἐν ὧδαῖς πνευματικαῖς, καὶ ἁσμάτων τερπνότησιν ὅπως λάβητε, ταῖς αὐτῆς εὐπροσδέκτοις ἰκεσίαις, τὴν συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Τῶν μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, τῶν Παρθένων ἀγλαΐσμα, γυναικῶν τὸ ἔξοχον ἐγκαλλώπισμα, νύμφην Χριστοῦ τὴν ἀκήρατον, θάλασσαν γλυκύροον, καὶ τερπνὴν φυταλιὰν δάμαλιν τὴν ἀμόλυντον, εὐφημήσωμεν, ὡς ἐστὶαν χαρίτων τῶν ἐνθέων, καὶ τρυφὴν ἀθανασίας, Κυριακὴν τὴν πολυάθλον.

Τὴν ἐλαίαν τὴν εὐκαρπον· τὴν μηλέαν τὴν

πάγκαλλον· εὖοσμον κυπάρισσον καὶ ὑψίκορμον· κρῖνον κοιλάδων ἡδύπνοον· ῥοιὰν πορφυρόχροον, ῥόδον ὄντως ἐρυθρόν, μαρτυρίου καὶ ἄμπελον, τὴν κυπρίζουσαν, τὸ γλυκύτατον ὄνομα καὶ πρᾶγμα, φιλεόρτων αἱ χορεῖται, Κυριακὴν εὐφημήσωμεν.

Ἀηδὼν ὡς λιγύφωνος, χελιδὼν ὡς πολύφωνος, καὶ τρυγὼν γεγένησαι καλλικέλαδος, Κυριακὴ παναοίδιμε, εὐστόμως κηρύττουσα, τὸν νυμφίον σου Χριστόν, Θεὸν εἶναι καὶ ἄνθρωπον, κατενώπιον, τῶν τυράννων δι' ὃ σου εὐφημοῦμεν, οἱ πιστοὶ τὴν θεῖαν μνήμην, καὶ τὰ ἀνδρεῖα παλαίσματα.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Τὴν οὐρανίαν πλειάδα, τὴν πολλοῖς ἄστροις τῶν χαρίτων καὶ θαυμάτων, τὸν κόσμον καταλαμβάνουσιν, Κυριακὴν τὴν πολυάθλον, τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη ἁσματικῶς εὐφημήσωμεν, λέγοντες· χαίροις Κυριακὴ καλλιπάρθενε, τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας ἐπώνυμε, ἡ πάγκαλλον τὴν ψυχὴν σὺν σώματι ἔχουσα· χαίροις ἡ τῶν τυράννων τὰ θράση, ἀνδρειοτάτως καταβαλοῦσα διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῶν εἰδώλων τὰ ξόανα συντρίψασα· χαίροις ἡ τὰς τρυφεράς σου σάρκας, ἀφορήτοις βασάνοις ἐκδοῦσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ ἐρωμένου νυμφίου σου· πρὸς ὃν νικηφόρως ἀναδραμοῦσα αἰοίδιμε, καὶ φωτὸς αὐτοῦ τοῦ γλυκυτάτου κατατρυφῶσα, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων ἐκ πόθου τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; Τίς

μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς, προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἰκέτευε σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, τὸ φῶς ἡλαρόν· Προκείμε τῆς ἡμέρας καὶ τὰ

Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσάτω· ἢ οἱ υἱοὶ ὑμῶν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δ' ἐστί, φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γε-

νόμενος, ἡγαπήθη. καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρέπαγη, μὴ ἡ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γὰρ φανιλόητος, ἀμανροῖ τὰ καλὰ· καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς· ἄνοιγε σὸν στόμα, καὶ κρῖνε δικαίως· διακρίνε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὖρήσει; τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη. Θαρσεῖ δὲ ἐπ' αὐτὴν ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς· ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ, καὶ οὐ κακὰ, πάντα τὸν χρόνον· εὐραμένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς· ἐγένετο ὥσει ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις. Θεωρήσασα γεωργίον ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς, κατεφύτευσε κτήμα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον· ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα· τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον· χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ· οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ, ἐνδεδυμένοι εἰσι· διττὰς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βυσσου, καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα. Περιβλεπτός δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων.

καὶ κατοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, καὶ περιζώματα τοῖς Χαναναίοις· ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως, καὶ ἐννόμως καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσει αὐτῆς· στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν· ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐπλούτησαν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν· πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλὰ ἐκτίσαντο πλοῦτον, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερῆρας πάσας· ψευδεῖς ἀρέσκειαι, καὶ μάταιον κάλλος γυναικὸς οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖται· δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ᾠδὴ α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τὴν χαρμόσυνον πανήγυριν τῆς φερωνύμου Κυριακῆς, ἁσματικοῖς ἐγκωμίοις κροτήσωμεν· αὕτη γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἐπωνύμῳ τοῦ Κυρίου τεχθεῖσα, καὶ ταύτη ὁμωνυμήσασα, εἰκότως ἐκείνης καὶ τῶν γερῶν κατηξίωται· ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ, τύπον τοῦ ὀγδόου αἰῶνος ἐχούσῃ, ὁλομελῇ καὶ ἄρτια τὰ σώματα ἐγερεθήσονται, κατὰ τὴν κοινὴν ἐξανάστασιν, οὕτω καὶ αὕτη, ὁλομελὲς ἔχουσα τὸ σῶμα ἐτελειώθη, μὴ διακριθείσης τῆς κεφαλῆς ἐκ τοῦ σώματος, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐκτομῆς, τῆς ψυχῆς ἐθελουσίως ἀποπτάσης, εἰς Χριστὸν τὸν ποθούμενον· ὃ καὶ πρεσβεύει ἄδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ δ αὐτός.

Ὅντως ἡ τοῦ Χριστοῦ δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ

τελειοῦται· ἰδοὺ γὰρ Κυριακὴ ἡ αἰοίδιμος, ἡ ἐν τῇ προμήτορι πρόφῃ, οὐδὲ τὴν προσβολὴν ἐνεγκούσα τοῦ διαβόλου, σήμερον τούτῳ συμπλακείσα διὰ τοῦ μαρτυρίου, ὡς εὐτελέστατον στρουθίον εἰς γῆν καταβέβληκεν· ἡ ταπεινὴ, τὸ ὑπερήφανον ὄρος· ἡ ὑλική, τὸν μέγαν νοῦν καὶ Ἀσσύριον· ἡ ἀσθενὴς καὶ εὐπτότητος, Λευϊὰθὰν τὸν ἀρχέκακον· καὶ κεῖται λοιπὸν ὁ μέγανυχος τραυματίας, πρὸ ποδῶν ἀπαλωτάτης παρθένου· ὦ νίκη! ὦ κλέος! ὦ ὑπὲρ ὑπὲρ φύσιν κατόρθωμα!

ᾠδὴ γ'.

Ἐν πόλει τοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ ἁγία, τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα· ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον· ὦ παρθενία ναὸς Θεοῦ ὦ παρθενία μαρτύρων δόξα! ὦ παρθενία ἀγγέλων συνόμιλε!

ᾠδὴ β'.

Εἰς τιμὴν τοῦ στόματος τοῦ Χριστοῦ τὴν παρθενίαν ἐλομένην, καὶ τούτῳ τὴν τῆς σαρκὸς ἀφθορίαν καθιερώσασα, ἐν παρθενίᾳ τὴν ζωὴν διετέλεσας, Κυριακὴ καλλιπάρθενε, παντὸς γηϊνοῦ μνηστῆρος συνάφειαν, ὁλοκαρδίως μισήσασα· ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον, τῷ παρθένῳ καὶ ἐκ παρθένου γεννηθέντι, ἀθανάτῳ, νυμφίῳ Χριστῷ, παρθενι-

νικῶς συνήφθης, καὶ εἰς οὐρανίους παστάδας σὺν ταῖς φρονίμοις παρθένοις χορεύεις, ὅλη ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω τῆς μακαρίας δόξης πεποικιλμένη, καὶ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τελούντων σου τὴν ἄθλησιν.

Ἦχος δ'.

Εἰς τις εὐφημία καὶ ἔπαινος, σοὶ πρέπει Κυριακὴ πολὺαθλὲ· σὺ γὰρ ὡς ἐχέφρων, τὸν τῶν ἀοράτων ἔρωτα ἐγκάρδιον ἔχουσα, τὰ φαινόμενα πάντα καλὰ, ὡς σκύβαλα παρέδραμες· ὅθεν οὐδέν σε τῶν σαινόντων τὴν αἴσθησιν, παρασαλεῦσαι τῆς πρὸς ἐκεῖνα ἀγαπήσεως ἴσχυσεν· οὐχ ἡ ἐπαγγελλομένη ἀγχιστεία βασιλείας· οὐ πλοῦτος ὁ περιμάχητος· οὐ σωμάτων κάλλη· οὐ χάριτες κόσμου οὐχ ἡδοναὶ θέλγους· οὐ νεότητος ἄνθος· οὐ ζῶης τὸ χοῦμα, τὸ παρὰ πᾶσι γλυκύτατον. Καὶ νῦν ἂν τι τούτων, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε, καὶ οὐς ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη κληρονομήσασα, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐορταζόντων σου τὴν ἄθλησιν.

Δόξα ἡχος δ'.

Δεῦτε φιλοπάροθνοι πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι τὴν παρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Κυριακὴν ἁσματικῶς ἀνυμνήσωμεν· πηγὴ γὰρ αὕτη γλυκερὰ καὶ πότιμος ἀναδείκνυνται, ὥσπερ δεῖθρα τὰ θαύματα προχέουσα, τοῖς τῷ ναῷ αὐτῆς προσιοῦσι, καὶ μετὰ πίστεως προσκυνοῦσι τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἐξεικόνισμα· καὶ πρεσβεύει ἐκτενῶς τῷ νυμφίῳ αὐτῆς Χριστῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου γεραιρόντων αὐτῆς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἀπόστιχα. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Κυριακὴ ἱερά· χαροποιὸν καὶ κοσμοπόθητον ὄνομα· κυρία παθῶν ἀτίμων, καὶ σαρκικῶν ἡδονῶν, ἀπὸ βρέφους κόρη χρηματίσασα· ἡ νοῦν αὐτοκράτορα, κτησαμένη καὶ κύριον, τοῖς ἀπρεπέσι, λογισμοῖς ἀνεπίβατον, καὶ πτερούμενον, πρὸς Θεὸν μόνον πόντο· ἡ κατακυριεύσασα, θανάτου φερώνυμε· πᾶσι τοῖς πίστει τιμῶσι, τὴν σεβασμίαν σου ἄθλησιν, Χριστὸν καταπέμψαι, παναοίδιμε δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Χαίροις Κυριακὴ ἱερά· ἀθλητριῶν ἡ καλλονὴ καὶ ὠραίσιμα· τὸ ἄνθος τοῦ παραδείσου, ταῖς οὐρανίαις ὁδοῖς κατενωδιάζον τοὺς τιμῶντάς σε· ἄμνὰς ἡ πανάσπιλος, τοῦ ἁμνοῦ τοῦ τὰ πταίσματα, αἶροντος κόσμου· ἡ ναὸν σου τὸν ἅγιον, κρήνην βρύουσαν, τὰς ἰάσεις δεικνύουσα· στήλη ἡ ἀγλαόμορφος, ποικίλαις ἐν χάρισι· πᾶσι τοῖς πίστει τιμῶσι, τὴν σεβασμίαν σου ἄθλησιν, Χριστὸν καταπέμψαι, παναοίδιμε δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας.

Χαίροις Κυριακὴ ἱερά, ῥοδωνιὰ κοκκοβαφῆς καὶ ἡδύπνοος· σελήνης ἡ λαμπροτέρα καὶ τοῦ ἡλίου αὐτοῦ· ἡ τῆς παρθενίας σου τηρήσασα, λαμπάδα ἁείφωτον· κλίνη ὄντως ἡ πάγχρυσος, τοῦ οὐρανοῦ, βασιλέως ἡ εὖοσμος, καὶ βαρύτιμος, μυροθήκη τοῦ πνεύματος· θάλαμον ἡ οἰκίσασα, Θεοῦ τὸν οὐράνιον· πᾶσι τοῖς πίστει τιμῶσι, τὴν σεβασμίαν σου ἄθλησιν, Χριστὸν καταπέμψαι, παναοίδιμε δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κυριακὴ πανεύφημε, τίς σε κατ' ἀξίαν εὐφημήσειεν;

ἐν γὰρ τῇ ἀθλήσει σου μάρτυς, τυράννους ἐξέπληξας·
ἐπάρχους ἡλεγξας· δαίμονας ἥσυχνας· φλόγα πυρὸς εἰς
δρόσον μετέβαλες· θήρας ἀγρίους ἡμέρωσας· τὰ εἶδωλα
συνέτριψας, καὶ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας· διὸ
πάντας ἰσχύουσα ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, καὶ
γέρας ἐδέξω, ζωῆς καὶ θανάτου κατακρατῆσαι· ἐθελου-
σίως γὰρ τὴν ψυχὴν σου τῷ Κυρίῳ παρέδωκας· ὃ δό-
ξης εὐκλεοῦς, ἥπερ ἡξίωσαι παρὰ Χριστοῦ τοῦ νυμφί-
ου σου! ᾧ καὶ παρεστῶσα, πρέσβευε ὅυσθῆναι ἡμᾶς πά-
σης ἐναντίας περιστάσεως, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. πρὸς τό,

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ.

Ἡ σεβασμία ἑορτή, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν
Κυριακῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ, νύμφης χρυσοῦς ὡς κροσσῶ-
τοῖς, καλλιωθείσης ἐκ κάλλεσι τῆς παρθενίας· καὶ
κοσμηθείσης τηλαυγῶς, ταῖς μαρτυρίου βολαῖς· ἀλλ' ὃ
πολύαθλε, καὶ τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας ἐπώνυμε, ἰκέ-
τευε διὰ παντός, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Ὁρθρον, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος λαμπρὸς· ὡς φαιδρὸς ἑωσφόρος· ὡς ἕαρ
νοητόν, ἀνατέταλκε κόσμῳ, ἡ μνήμη σου ἡ πάνσεπτος,
τοὺς πιστοὺς κατακαυγάζουσα, θείοις θαύμασι καὶ νο-

σημάτων παντοίων, ταῖς ἰάσεσι, Κυριακῇ ἀθληφόρῃ
τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου ὑπῆρξας· Παρ-
θένος ἀληθῶς, ἐτηρήθης ἐν τόκῳ· Παρθένος ἀειπάρ-
θενος, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν
τῶν παρθένων, ἔργῳ λόγῳ τε, καὶ τῷ νοί με Παρθέने,
παρθένον συντήρησον.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, Κάθισμα,

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Ὡς νάρκον ἐντιμον· καὶ μῦρον εὖοσμον· ὡς περι-
δέρμια· κρίκους καὶ ψέλλια· καὶ ἔδνα νυμφικά· καὶ
προῖκα προσενήνοχας, Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, παρθε-
νίαν σου ἀμόλυντον, καὶ τὰ πολυποίκιλα, καὶ δεινὰ κο-
λαστήρια, ἃ ἐν τῷ ἀπαλῷ σώματί σου, Κυριακῇ στερ-
ρῶς ὑπέστης.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Νύσσει καρδίαν μου, βέλος ἡδύτατον, σοῦ πόθου
ἄχραντε, καὶ ἐκβιάζει με, τὸ ἐν τοῖς σπλάγχνοις μου
γλυκύ, πῦρ τῆς σῆς ἀγαπήσεως· χαῖρέ σοι προσφθέγ-
γεσθαι, καὶ βοᾶν ἀκατάπαυστα· χαῖρε ἡ αἰδίδος, χαρὰ
κόσμου Θεόνυμφε· χαῖρε ἀγγέλων ἡ ἀγλαΐα, καὶ τῶν
ἀνθρώπων σωτηρία.

Ὁ πολυέλεος

Δοῦλοι Κύριον· Ἀλληλούϊα.

Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δοῦλοι Κύριον ἄλλ.
Οἱ ἐστώτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἄλλ.
ἡμῶν. ἄλλ.
Ανεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθὸς Κύριος ἄλλ.

Ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτι καλὸν ἄλλ.
 Ὅτι τὸν Ἰακώβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος ἄλλ.
 Ἰσραὴλ εἰς περιουσιασμόν ἑαυτῷ, ἄλλ.
 Ὅτι ἐγὼ ἐγνώκα, ὅτι μέγας ὁ Κύριος, ἄλλ.
 Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεούς, ἄλλ.
 Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν, ἄλλ.
 Ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ. ἄλλ.
 Ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις, ἄλλ.
 Ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἄλλ.
 Ἀστραπὰς εἰς ὑετὸν ἐποίησεν, ἄλλ.
 Ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ ἄλλ.
 Ὃς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου, ἄλλ.
 Ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, ἄλλ.
 Ἐξαπέστειλε σημεῖα, καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου Αἴγυπτε ἄλλ.
 Ἐν Φάρακ, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ, ἄλλ.
 Ὃς ἐπάταξεν ἔθνη πολλά, ἄλλ.
 Καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς, ἄλλ.
 Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, ἄλλ.
 Καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα γῆς Βασάν, ἄλλ.
 Καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν, ἄλλ.
 Καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ἄλλ.
 Κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῷ αὐτοῦ, ἄλλ.
 Κύριε τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ἄλλ.
 Καὶ τὸ μνημόσυνον σου εἰς γενεάν, καὶ γενεάν, ἄλλ.
 Ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἄλλ.
 Καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται, ἄλλ.
 Τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον, καὶ χρυσίον, ἔργα
 χειρῶν ἀνθρώπων ἄλλ.
 Στόμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσουσιν, ἄλλ.
 Ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ὄψονται ἄλλ.
 Ὡτα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἐνωτισθήσονται, ἄλλ.
 Οὐδὲ γὰρ ἐστὶ πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, ἄλλ.
 Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτά, ἄλλ.
 Καὶ πάντες οἱ πεποιοότες ἐπ' αὐτοῖς, ἄλλ.
 Οἶκος Ἰσραὴλ εὐλογήσατε τὸν Κύριον ἄλλ.
 Οἶκος Ἀαρὼν εὐλογήσατε τὸν Κύριον, ἄλλ.

Οἶκος Λευὶ εὐλογήσατε τὸν Κύριον, ἄλλ.
 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον εὐλογήσατε τὸν Κύριον ἄλλ.
 Εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ. ἄλλ.
 * * *
 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθὸς ἄλληλουΐα.
 Ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἄλλ.
 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν θεῶν, ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν Κυρίων ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μόνῳ ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τὸν ἥλιον εἰς ἔξουσίαν τῆς ἡμέρας ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἔξουσίαν ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 τῆς νυκτὸς ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτό-
 κοῖς αὐτῶν ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν. ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ καταδιελόντι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν
 εἰς διαιρέσεις ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐ-
 τῆς ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Καὶ ἐκτινάξαντι Φαραὶ καὶ τὴν δύναμιν
 αὐτοῦ εἰς θάλασσαν Ἐρυθρὰν ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγάλους ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιούς ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν ὄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλῳ αὐτοῦ ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡ-
 μῶν ὁ Κύριος ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.
 Ὁ διδοὺς τροφήν πάσῃ σαρκί ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ ἄλλ. ὅτι. ἄλλ.

Ἐκλογὴ

Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις βοηθὸς ἐν θλίψεσι τοῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.

Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθισόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν·

Συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν·

Ἰασαι τὰ συντριμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη·

Ὁ Θεὸς τίς ὁμοιωθήσεται σοι; μὴ σιγήσης μηδὲ καταπραΰνης ὁ Θεός.

Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν, καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου·

Ἐθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων Σου, βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ·

Τὰς σάρκας τῶν ὁσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς·

Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὥσει ὕδωρ·

Ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὀστέα μου, ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί· καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν·

Ὅτι ἐνεκά Σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς·

Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν·

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν· καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς·

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος·

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὥσει κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ὅτι Σὺ ἐυλογῆσεις δίκαιον Κύριε· καὶ ὑψωθήσεται τὸ κέρας τοῦ δικαίου.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλπιδί ἐπ' Αὐτόν.

Καὶ ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα ἐκ γ'.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Κάθισμα.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τετρωμένη τῇ ψυχῇ, κάλλει Χριστοῦ τῷ νοητῷ, ἀνεκραύγαζες αὐτῷ ἁσματικῶς Κυριακή, εἰς ὁσὴν μύρου σου ἔδραμον ὧ νυμφίε, μισήσασα ζωὴν, τὴν ἐν σαρκὶ διὰ σέ· καὶ πάμπολλα δεινά, καθυποστᾶσα στεροῶς· μὴ οὖν χωρίσης με νυμφῶνος, τοῦ οὐρανοῦ σου Δέσποτα· ἀλλὰ σῆς δόξης, τῆς αἰωνίου, κληρονόμον με ποίησον.

Δόξα, τὸ αὐτὸ καὶ νῦν.

Ἀπειρόγαμε ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τῶν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαβόντα ἐν χερσὶ; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου· πανάληθές ἐστι, τοῦτο ὧ ἀνθρώπε· καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος, μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ὑπὲρ φύσιν λοχείας μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἔννοιαν πᾶσαν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν

Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου.

Πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον, ζήτηι τῆς Χαναanaίας.

Δόξα, ταῖς τῆς ἀθληφόρου. Καὶ νῦν,

Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεήμον ἐλέησόν με ὁ Θεός,

Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρέστη ἡ Παρθένος, καὶ

ἀθληφόρος καὶ μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον· καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας· καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως· καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον Χριστὲ ὁ Θεὸς ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγὼ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε· αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, καταπέμπσον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτὴρ τὰ ἐλέη σου.

Οἱ Κανόνες. Ὁ εἰς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τῆς ἀγίας δύο.

Ὁ τῆς Θεοτόκου Κανὼν Ποίημα Θεοδώρου Βασιλέως τοῦ Δασκάρεως.

ᾠδὴ α΄. ἤχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χαράν ἢ κυήσασα· χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε· ἀρᾶς ἀλλοτριώσις, χαῖρε πανάμωμε· χαῖρε Δέσποινα, τοῦ κόσμου προστασία· χαῖρε καταφύγιον τῶν προστρεχόντων σοι.

Χαρᾶς οὐσα πρόξενος· χαῖρε Θεόνυμφε Δέσποινα· ἀρὰν ἢ μειώσασα, χαῖρε ἀπειρανδρε· χαῖρε πάντα γνε, ψυχῆς ἐμῆς ἢ σκέπη· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Πανύμνητε.

Χαῖρε θεία τράπεζα· χαῖρε λυχνία ὁλόφωτε· χαῖρε θρόνε πύρινε· χαῖρε ναὶ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ὄχημα τοῦ πάντων βασιλέως· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· τοῦ παντοκράτορος.

Χαῖρε ὁρος ἅγιον· χαῖρε οὐράνιος γέφυρα· χαῖρε κλίμαξ ἐμψυχε· χαῖρε νεφέλη χρυσή· χαῖρε ἄχραντε· πιστῶν ἢ ἡ σωτηρία· χαῖρε Πανακήρατε· χαῖρε πανύμνητε,

Κανὼν νέος εἰς τὴν ἀγίαν Κυριακὴν· οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Τῇ Κυριακῇ, δεύτερον ἄδω μέλος» Νικοδήμου.

ᾠδὴ α΄. ἤχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς θεαῖς λαμπρότησιν. ἐλλαμπομένη πανεύφημε, τὸν νοῦν μου καταύγασον, καὶ χάριν δώρησαι, ἐν τοῖς λόγοις μου· ὅπως σου ἐπαξίως, τὸ ἄξιοθαύμαστον μέλῳ Μαρτύριον.

Ἡ μνήμη σου πάνσοφε, Κυριακὴ ὡς ἀσπάλαθος, ἀρωμάτων ἔδωκεν ὁσμὴν ἡδύπνοον, καθὼς γέγραπται, τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσι, ταύτην καὶ σὲ ἅσμασι λαμπρῶς γεραίρουσιν.

Καλὴ ὅλη γέγονας, ψυχῇ καὶ σώματι ὅθεν σε, ὁ καλὸς ἠγάπησε νυμφίε ἐνδοξε, ἀνακράζων σοι, ῥηματικῶς παρθένε· ἰδοὺ καλὴ νύμφη μου εἰ καὶ πλησίον μου.

Θεοτοκίον

Ὑπέραγγε Δέσποινα, σὺ τῶν Παρθένων γεγέννησαι, ἡγεμὼν καὶ ἔφορος ὡς ἀειπάρθενος· ὅθεν σθένει σου, Κυριακὴ ἢ μάρτυς, παρθενίαν ἀφθορον καλῶς ἐτήρησεν.

Ἔτερος Κανὼν τῆς ἀγίας. οὗ ἡ ἀκροστιχίς

«Χαίρων κροτῶ σε μάρτυς εὐσεβοφρόνως». Ἰωσήφ.

ᾠδὴ, α΄. ἤχος β΄. Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν.

Χαρμονικῶς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύσωμεν, τῆς ἀθληφόρου μάρτυρος καὶ ἐκβοήσωμεν ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστὲ Σωτὴρ οἰκτίρμον, σῶζε τὸν κόσμον σου.

Αἴγλη τῇ σῇ φωτιζομένη ἢ ἐνδοξος, Κυριακὴ φιλάνθρωπε, σκότος διέφυγε, πολυθέου ἀπάτης· καὶ πᾶσιν ἱαμάτων, φέγγος ἀπήστραψεν.

Ἵνα Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ σου, εὐαρεστήσῃ θάνατον, καὶ πῦρ καὶ βάσανα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ τῆς ἀθανάτου δόξης ἡξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ρύμην ἄγνήν, τὴν τοῦ θανάτου ἀνέστειλας, ἀθανασίας πρόσξενον, Χριστὸν κηύσασα· ὃν ὁ Ἄδης θανέντα, βουλήσει ἐκουσίᾳ θανὼν ἐτρόμαξεν.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Χαῖρε παρθενίας ἢ λαμπρότης· χαῖρε τῶν Μητέρων χαρμονή· χαῖρε χαρὰ ἀπέραντος· χαῖρε ἢ ἀπολύτρωσις, τῆς πρώτης Εὐας Δέσποινα· χαῖρε τοῦ κόσμου ἀνάκλησις.

Χαῖρε ἱλαστήριον τοῦ κόσμου· χαῖρε τῶν ἀγγέλων ἢ χαρά· χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον, καὶ ἄκουσμα περιδοξόν· χαῖρε μήτερ ἀπείρανδρε, τοῦ ποιητοῦ πάσης κτίσεως.

Χαῖρε μυροθήκη πανευώδης· χαῖρε ἀγιάσματος πηγὴ· χαῖρε κρίνον ἡδύπνοον, καὶ ἄνθος πολυέραστον· χαῖρε νεφέλη πάγχρυσος· χαῖρε λυχνία ἐπτάφωτος.

Χαῖρε ἀντιλήψεως ὁ πύργος· χαῖρε ναυαγούντων ὁ λιμὴν· χαῖρε ὁδὸν ἀμάραντον· χαῖρε πιπτόντων ἔγερσις· χαῖρε θεῖον ἐξίλασμα, τῶν ὀρθοδόξων θεόνυμφε.

Τῆς ἁγίας, ὁ αὐτός.

Ρητόρων αἱ μέθοδοι καὶ τέχναι, οὐ σθένουσιν ὅλως ἐξειπεῖν, Κυριακὴ πανεύφημε, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἄθλά σου· παντὸς γὰρ ὑπερέκεινα, λόγον ἔστί τε καὶ θαύματος.

Ἰδοὺ νῦν εὐρέθη ἡ ἀνδρεία, γυνὴ ἦν περ πάλοι Σαλομών, ἐζήτει καὶ οὐχ εὔρηκε, Κυριακὴ ἡ ἔνδοξος· ἐν γυναικίῳ σώματι, ἀνδρεῖον φρόνημα ἔχουσα.

Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε ἀφ' ὕψους, ὁρῶσαι ἀθλήσασαν στερωῶς, Κυριακὴ ἐκρότησαν, σεμνὴ τὰ ἀριστεῖά σοι, ὁ δὲ Χριστὸς στεφάνοις σε, νικητικοῖς κατεκόσμησεν.

Θεοτοκίον.

Κυκλοῦσιν ἄγνή χοροὶ χοροὶ σε, παρθένων γυναιῶν

ἐν χαρᾷ, ὡς αὐτῶν πρωτοπάρθενον, καὶ μόνον ῥειπάροθενον, ἐν αἷς λάμπει φαιδρότατα, Κυριακὴ ἢ δοιδιμος.

Ἄλλος

Στερέωσον ἡμᾶς

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἄγνήν σε ἄφθορον, ὥραϊαν, τῷ κάλλει μάρτυς δειχθεῖσαν, ἑαυτῇ νύμφην προσήγαγεν· ἔρασθεις σου δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Τὰ κάλλη τὰ ἐκτὸς καταμαράνασα, τῶν ἔνδον, ὑπέδειξας εὐμορφίαν, τῷ γινώσκοντι τὰ κρύφια· διὰ τοῦτο σε μάρτυς ἐμνηστεύσατο.

Ὡς κλάδος ἱερὸς ὥραϊα τέθηλας, ἐκ ῥίζης, ἁγίας παρθενομάρτυς, καὶ καρποὺς ὥραϊους ἤνεγκας, τὴν τρυφὴν τὴν ἀγήρω προξενοῦντάς σοι.

Θεοτοκίον

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, τεκοῦσα, Παρθένε τοῦ σοφιστοῦ με, τῆς κακίας ἐλευθέρωσον, μεσιτεῖα σου μόνε παναμώμητε.

Κάθισμα. ἤχος δ.' Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀγνείας στιλπνότητι, κρίνον ὡς εὖοσμον, κοιλάσιν ἐξήνθησας, Κυριακὴ τῷ Χριστῷ μαρτύρων πανεύφημε, λάμπουσα ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδιστάτης, ἀπελεύνουσα βλάβην· διὸ καὶ ἐορτάζομεν μάρτυς τὴν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ στεῖρα τὴν ἔλευσιν, προκατιδοῦσα τὴν σὴν, καὶ σὼν ἀσπασμῶν φωνήν, ἐνηχηθεῖσα ὡσὶν· ἠπόρει τῷ

πραγματι, ἔνδοθεν ἐγνωκυῖα, ἀσπασμοῖς σοῖς Παρθένε·
ἐσκίρτα γὰρ τὸ βρέφος, ἐν αὐτῆς τῇ νηδύϊ· διὸ καὶ τοῦ
ἐν γαστρὶ σου Θεοῦ ἔγνω τὴν σάρκωσιν.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπίς· χαῖρε ἡ κατάκαρ-
πος ἄμπελος· χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστική· χαῖρε
ἡλίου ὄχημα, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε εὐωδέστατον μῦρον Θεοῦ· χαίροις δυσθεώρη-
τον ὄραμα, ὅπερ προεῖδεν ὁ προφήτης Ἀββακούμ· χαί-
ρε πιστῶν διάσωμα· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε δωδεκάτειχε πόλις Θεοῦ· χαῖρε θείας δόξης
παλάτιον· χαῖρε καθέδρα, τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ· χαί-
ρε τοῦ Λόγου τράπεζα, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Τῆς ἀγίας, ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ εἰκὼν σου ὠραιώθη, ὑπὲρ λίθον τὸν σάπφειρον,
καὶ ὑπὲρ χρυσίον, ὃ Κυριακὴ μυριόνικε, τοὺς προσκυ-
νοῦντας αὐτὴν καταλαμπρύνουσα· καὶ ἐγείρουσα, τοὺς
θεατὰς αὐτῆς τέρπεσθαι.

Δεῦτε οἱ ἀσματογράφοι, μελωδῶν τε οἱ ἑξαρχοί, ὁ
κλεινὸς Ἀνδρέας, Κοσμᾶς Ἰωάνναι συνώνυμοι, μελιστα-
γέσιν ἐν ὕμνοις συγκροτήσατε, καὶ ἐξάρατε, Κυριακῆς
τὸ μαρτύριον.

Εὐφημεῖ σε πᾶς ὁ κόσμος, καὶ γεραίρει γηθόμενος,
τὴν σεπτὴν σου μνήμην, ὃ Κυριακῆς παντοπόδητε, Κυ-
ριωνύμου ἡμέρας ἡ ἐπώνυμος· καὶ σὸν ὄνομα, ἔχει τῆς
γλώττης ἐντρούφημα.

Θεοτοκίον

Ὑπερτέρα τῶν ἀγγέλων, ἀειπάρθενε γέγονας, ὡς
τὸν τῶν ἀγγέλων, Ποιητὴν ἀσπόρως γεννήσασα· οὐ

τετρωμένη τῷ πόθῳ καθυπέμεινε, πικρὰ βάσανα, Κυ-
ριακὴ ἡ πολυάθλος.

Ἄλλος, Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπὶ βήματος ἵστασο, Κυριακὴ, ἀδίκως κρινομένη·
καὶ Κριτὴ δικαίῳ ἐνατενίζουσα.

Μέλη σώματος ἔδωκας, εἰς αἰκισμούς, καὶ αἵματος
Παρθένε, ταῖς ῥοαῖς ἀσάρκους ἐχθροὺς ἐβύθισας.

Ἀταπείνωτος ἔμεινας Κυριακὴ, βασάνοις ὁμιλοῦσα
καὶ τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς, Παρθένε
τοὺς εἰδότας ἀληθῶς Θεοῦ σε Μητέρα Πάναγνε.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Χαῖρε ἡ βασιτάσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς Κτίσεως·
χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν τροφέα, παντὸς τοῦ κόσμου· χαῖρε
ἡ ῥίζα Δαυὶδ, ἡ τὸν συνοχέα τοῦ παντός, ὑπὲρ πᾶσαν
ἐννοίαν, ἐκφυεῖσα δι' ἔλεον.

Χαῖρε τεῖχος ἄρρηκτον, καὶ σκέπη τῶν τιμώντων σε
χαῖρε γηγενῶν ἡ προστασία, καὶ παρησία· χαῖρε βρο-
τῶν ἡ ἐλπίς· πάντων ἀγαλλίαμα τερπνόν. τῶν μακαρι-
ζόντων σε, Παμμακάριστε Δέσποινα.

Χαίροις ἀκατάληπτον, καὶ τοῖς ἀγγέλοις ὄραμα· χαί-
ροις ἀνερμήνευτον καὶ ξένον, ἄρρηκτον θαῦμα· Χαῖρε
θυγάτηρ Δαυὶδ, μήτηρ τε τοῦ πάντων ποιητοῦ· καὶ ἀ-
πάσης Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως.

Χαῖρε ἄρμα πύρινον, τοῦ πάντων βασιλεύοντος· χαί-
ρε πορφυρὶς ἡ νοουμένη, τοῦ Θεοῦ Λόγου· χαῖρε λαβὶς
μυστικῆ, καὶ θυματήριον χρυσοῦν, πύλη ἀδιόδευτε·
παμμακάριστε Δέσποινα.

Τῆς ἁγίας, ὁ αὐτός.

Τὶ ἐμὲ χωρίσεις, Χριστοῦ τῆς ἀγαπήσεως; Μάρτυς ἀνεβόας τοῖς τυράννοις· ξίφος ἢ φλόγες; ἢ δεσμοτήρια; δι' ὃ με μαστίζετε δεινῶς, καίετε καὶ σφάττετε· τὸν Χριστὸν οὐκ ἀρνήσομαι.

Ἐξέστησαν τυράννοι, ἐνάρκησαν οἱ δῆμιοι, καίοντες μαστίζοντες κρεμῶντες· ἀλλὰ ἡ μάρτυς ὅλη ἐδείκνυτο, ἀκμαία ἐπίχαρις φαιδρά, σπερ ἄλλου πάσχοντος τὰ δεινὰ ὑπομένουσα.

Ρεῖτώ μοι ἐκραύγαζες, Κυριακὴ πανεύφημε, πᾶσα βασιλεὺς ἀγχιστεία, ἅπας ὁ πλοῦτος, καὶ τρυφὴ ῥεῖτώ μοι· ἐμὸς πλοῦτος δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἀξία πέφυκε, τοῦ Χριστοῦ μου τὸ ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Ὁ τόκος σου Δέσποινα, λάμπει καθάπερ ἥλιος· σὺ δὲ ὡς σελήνη λαμπροτάτη· αἱ δὲ παρθέναι, ὡς ἄστροα φαίνουσι· μεθ' ὧν ἡ σεμνὴ Κυριακὴ, συναυγάζει πάντοτε, οὐρανὸν εἰς ἐμπύρινον.

Ἄλλος;

Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν ναὸν Θεοῦ παναληθῆ δείξασα, Κυριακὴ, ναοὺς τῶν εἰδώλων, ἠδάφισας Χριστόν, ἐπικαλουμένη, τὸν σὲ δυναμώσαντα.

Ὑψώσας χεῖρας καὶ νοῦν, πρὸς τὸν Χριστὸν Κυριακὴ ἐνδοξε, καὶ φοβερῶ, σεισμῶ τοὺς ἀθέους, κατέπληξας εἰς γῆν, κατανεενυκότας, καὶ βλέπει, με σθένοντας.

Σὲ ὁ τῶν ὅλων Θεός, θαρσοποιεῖ ζώσῃ φωνῇ ἄνωθεν, τοὺς αἰκισμοὺς, φέρειν τῶν ἀνόμων, γενναίῳ λογισμῶ ὅπως ἀναδήσῃ, τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Ἐλυσας ἄχραντε, τῶν προπατόρων τὴν ἀρὰν τέξασα, ἄνευ σαρκός, σεμνὴ θελημάτων, τὸν πάντα τῷ αὐτοῦ θελήματι θεῖω, σοφῶς οὐσιώσαντα.

Ῥδὴ σί'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Χαῖρε ἀνήροτος ἄρουρα· χαῖρε ἡ ἀγεώργητος ἄμπελος· χαῖρε παράδεις· χαῖρε πηγὴ ἡ ἀκένωτος· χαῖρε τοῦ μάννα στάμνε· χαῖρε Θεόνυμφε.

Χαῖρε λιμὴν ἀκλυδώνιστε· χαῖρε πολεμουμένων προπύργιον· χαῖρε ὀχύρωμα· χαῖρε πιπτόντων ἀνόρθωσις· χαῖρε Ὑψίστου μήτηρ· χαῖρε πανάμωμε.

Χαίροις ἐλαία κατάκαρπε· χαίροις περιστερά κοσμοπόθητε· χαῖρε μητρόθεε· χαῖρε Μαρία πανάσπιλε· χαῖρε ἁγία κόρη· χαῖρε πανύμνητε.

Χαῖρε λαβὶς θείου ἀνθρακος· χαῖρε θυματήριον παύχρυσον· χαῖρε ὁσφράδιον· χαῖρε δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· χαῖρε παστὰς τοῦ Λόγου· χαῖρε φιλάγαθε.

Τῆς ἁγίας, ὁ αὐτός.

Ναοῦ ἐκ θείου τῆς μάρτυρος, γλυκύροος πηγὴ προεξέρχεται, θείων ἰάσεων· δεῦτε ἀντλήσατε ἄνθρωποι, οἱ διαφόροις νόσοις κατατηχόμενοι.

Ἀνάστητέ μοι ἐξαίρετοι, ζωγράφων ὁ Λουκᾶς Ἀνανίας τε, καὶ τὰ μαρτύρια, Κυριακῆς παραστήσατε, ἐν ἰσχυραῖς εἰκόσι λαμπρὰ καὶ ἐμψυχα.

Δύναμιν ἁμαχον φράττει σε, Χριστὸς ἐμφανισθεῖς σοι πολυάθλε, καὶ θεραπεύει σου, πληγὰς ἀπάσας τοῦ σώματος· ὃ χάριτος μεγίστης ἥσπερ ἡξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ὁραιοτάτη γινώσκουσα, πασῶν τῶν γυναικῶν σε ἡγάπησεν, ἀγνὴ ἡ ἐνδοξος, Κυριακὴ καὶ ὀπίσω σου, οἷα νεάνις ἔδραμε τῆς νεάνιδος.

Ἄλλος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐπερέβης τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσει πανεύφημε· καὶ τὸν τὴν Εὐάν τρώσαντα, τοῖς μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου πάνσεμνε, τῆς πολυθείας βυθὸν ἀπεξήρανας, καὶ ἰαμάτων πέλαγος, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν ἀνέβλυσας.

Ἐπὶ βήματος θῆρες ἠδέσθησαν, σὲ τὴν ἀδιάφθορον ἀμνάδα ἐνδοξε, Κυριακὴ καὶ σέβας σοι, ὡς Χριστὸν σεβομένη ἀπένειμαν.

Θεοτοκίον.

Βασιλέα κηύσασα Κύριον, οἵαπερ βασίλισσα Θεογαρίτωτε, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, οὐρανοῦ βασιλείας ἀξιώσον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ Μάρτυς Χριστοῦ ἡμᾶς συνεκαλέσατο, τοὺς ἀθλοὺς αὐτῆς, τοὺς θείους καὶ παλαίσματα, ἐγκωμίοις ᾄσαι νῦν· φερωνύμως αὐτὴ γὰρ πέφηνεν, ὡς ἀνδρεία τῷ φρονήματι, κυρία νοός τε καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης κρατούσης ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ περιπολούσης φιλόχριστοι· μέδοντός τε δυσσεβοῦς καὶ ἀπανθρώπου ὄντος παρὰ πάντας ἀνθρώπους, προσεκυνεῖτο ἡ τῶν ἀθέων εἰδώλων μιὰ καὶ δυσώνυμος αἵρεσις· τῇ τούτου γὰρ ἀθεωτάτῃ φωνῇ τὰ πλήθη ὑπήκουε· ὡς τοὺς μὴ εἰκοντας τῇ αὐτοῦ ἀσεβείᾳ θάνατον ἀπειλῆσαι σφοδρόν τε καὶ δύσμορον· ἀλλ' ἡ μάρτυς Χριστοῦ, τὰς τῶν τυράννων ἀθέους προσταγὰς τε καὶ ἀπειλὰς καταπτύσασα, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου κηρύξασα, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησεν·

ὅθεν ὥφθη ἀληθῶς· Κυρία νοός τε καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ζ'. τῆς ἀγίας ἐνδόξου Παρθενομάχου τοῦ Χριστοῦ Κυριακῆς.

» Ἡ Κυριακὴ, ἐξέβη, τῆς Ἑβδόμης.

» Καὶ τῆς ἀλήκειου, νῦν τέτευχεν Ὀγδόης.

» Ἑβδόμη ἄξιφον ἦκε πέρας βιότου Κυριακῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ δόσιου Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλαίῳ.

Στίχ. Ζωὴν ἐκλιπὼν ὁ Θωμᾶς μετρομένην,

Ζωὴν ἐφεύρεν ὄντως οὐ μετρίουμένην.

Ἑβδομάτῃ Θωμᾶν θάνατος μέγας ἔμφρονα εἶλε. ⁽¹⁾

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων: Περειγινίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Λουκιανοῦ, Πομπηίου, Ἡσυχίου, Παππίου, Σατορνίνου καὶ Γερμανοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Εὐστάθιος πυρὶ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Εὐστάθιος πυρὶ τελειοῦται.

«Πρὸς εὐστάθειαν καρδίας, Εὐσταθίου, καὶ πῦρ συρίζον ἡρεμοῦν ὥφθη ὕδωρ.»

Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος ὁ νέος μαχαίρᾳ τελειοῦται.

«Οὕτως ὄναιο σῶν, σφαγῶν, θελημάτων πράττειν τάχει με τὸν Πολύκαρπον θέλων.»

Ὁ ἅγιος μάρτυς Εὐάγγελος ξίφει τελειοῦται.

«Εὐάγγελος τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος· Εὐαγγελισμὸν εἶχε τοῦ θεοῦ στέφους.»

Ταῖς τῶν σῶν ἀγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

1) Τὰς κατωτέρω «μνήμας» παράλαβον ἐκ τοῦ Μηναίου καὶ ἄλλων τινων ἐκδόσεων. Ε. Ι. Κ.

ΒΙΟΣ ΕΝ ΣΥΝΟΨΕΙ

*Τῆς ἁγίας Κυριακῆς καὶ περὶ τοῦ πόσον πολύ-
τιμος εἶναι ἡ παρθενία· καὶ πῶς
πρέπει νὰ φυλάττεται.*

Αὕτη ἡ ἁγία ἦτον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς, θυ-
γάτηρ γονέων χριστιανῶν. Καὶ ὁ μὲν πατήρ της ὠνο-
μάζετο Δωρόθεος, ἡ δὲ μήτηρ της, Εὐσεβία. Ἄλλ' ἔπειδὴ αὐτοὶ παίδιον δὲν εἶχον, ἐπαρακάλεσαν τὸν Θε-
όν, καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἁγίαν, ἣτις μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθῃ
ἡμέρᾳ Κυριακῇ, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὄνομά της ἔθεσαν
Κυριακὴν. Ὡραία δὲ οὖσα εἰς τὸ σῶμα, καὶ πολλῶ μάλ-
λον ὠραιότερα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν γνῶσιν, ἦτον
ἐστολισμένη ἀπὸ θεϊκᾶς χάριτος καὶ ἀρετᾶς· καὶ μά-
λιστα ἀπὸ τὴν σωφροσύνην καὶ παρθενίαν, τὴν ὁποί-
αν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεὸν ἐκ νεότητος, καὶ ἔταξε νὰ
μὴ πάρῃ ἄνδρα εἰς ὅλην τὴν τὴν, ζωὴν, ἀλλὰ νὰ ἀπο-
θάνῃ παρθένος, ἐλπίζουσα εἰς τὴν παρθένον Μητέρα
τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ἓνας μέγας ἄρχων καὶ πλούσιος Ἕλληνας,
ἐζήτησε νὰ τὴν πάρῃ νύμφην εἰς τὸν υἱόν του, καὶ αὐ-
τὴ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἔστερξεν, ἐπῆγε καὶ τοὺς
ἐπρόδωσεν εἰς τὸν βασιλέα Διοκλητιανόν, καὶ αὐτὴν
καὶ τοὺς γονεῖς της, διαβάλλοντάς τους ὅτι εἶ-
ναι χριστιανοί. Ὅθεν δείρας ἀρετὰ τοῦς γονεῖς της ὁ
Διοκλητιανός, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἀρ-
νηθοῦν τὸν Χριστόν. τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸν μπεῖν τῆς
Μελιτινῆς πόλεως ὁ ὁποῖος διαφόρως αὐτοὺς βασανίσας
τέλος τοὺς ἀπεκεφάλισε· τὴν δὲ ἁγίαν Κυριακὴν, τὴν
ἔστειλεν εἰς τὸν γαμβρόν του Μαξιμ-ανὸν διὰ νὰ τὴν
κρίνῃ ἐκεῖνος.

Ὁ δὲ Μαξιμιανὸς πασχίσας μὲ μυρίας κολακείας νὰ
μεταβάλῃ τὴν ἁγίαν, καὶ μὴ δυνηθεὶς, ἐπρόσταξε νὰ
τὴν δείρουν μὲ ὦμα νεῦρα βωδίων· ἡ δὲ ἁγία μόνη της
πεσοῦσα εἰς τὴν γῆν, ἐδέρνето εἰς πολλὰς ὥρας ἕως οὗ

ἀλλάχθησαν τρεῖς φοραῖς οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ ἀνα-
στενάξῃ ὀλότελα. Ἄλλ' ἐφαίνετο νὰ εὐρίσκετο εἰς ὠραι-
ότατον περιβόλι· ὅθεν νικηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνδρίαν της
ὁ Μαξιμιανὸς τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν μπεῖν τῆς Βιθυνίας,
Ἰλαριανὸν ὀνόματι, διὰ νὰ τὴν παιδεύσῃ ἐκεῖνος σκλη-
ρότερα, ὥς ἄνθρωπος σκληρότατος ὁποῦ ἦτον· ἀλλὰ καὶ
αὐτὸς οὐδέν ἐκατώρθωσεν· διότι ἐπρόσταξε μὲν νὰ
κρεμάσουν τὴν ἁγίαν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ
μὲ ἀναμμένας λαμπάδας νὰ τὴν κατακαίουν, ἀλλ' ἡ ἁ-
γία τοιουτοτρόπως ἔχαιρεν, ὥσάν νὰ ἐβασανίζετο ξένον
κορμί, καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν της. Μετὰ ταῦτα ἔβαλαν τὴν
ἁγίαν εἰς φυλακὴν· καὶ διὰ νυκτὸς φαίνεται ὁ Χριστὸς
εἰς αὐτήν, καὶ ὅχι μόνον τὴν ἐδυνάμωσεν εἰς τὸ μαρ-
τύριον, ἀλλὰ καὶ τὰς πληγὰς ὅλας τοῦ σώματος ἰάτρευ-
σεν· ὕστερον, ἐπῆγεν ἡ ἁγία εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων,
καὶ διὰ προσευχῆς της ἔρριπεν εἰς τὴν γῆν τὰ εἴδωλα
ὅλα καὶ τὰ ἐσύτρωπεν εἰς κονιορτόν. Βλασφημεῖ ὁ ἀ-
σεβὴς Ἰλαριανὸς διὰ τοῦτο κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ πί-
πτουσα ἀστραπὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέκαυσεν αὐτόν.

Μετ' αὐτὸν γίνεται ἄλλος ἑπαρχος τῆς Βιθυνίας,
Ἀπολλώνιος ὀνόματι· ἐπάσχισε καὶ αὐτὸς νὰ διαστρέ-
ψῃ τὴν ἁγίαν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὅθεν θυμωθεὶς ἐπρό-
σταξε καὶ ἀναψαν μεγάλην πυρκαϊὰν καὶ ἔρριψαν μέσα
τὴν ἁγίαν· ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ ποῦ ἐφύλαξε τοὺς τρεῖς παῖ-
δας ἀπὸ τὴν κάμινον, ἐφύλαξε καὶ τότε τὴν μάρτυρά
του ἀβλαβῇ καὶ ὀλόκληρον, σβύνοντας τὴν φλόγα μὲ
μίαν βροχὴν χωρὶς νὰ εἶναι συννεφία. Βλέπονται δὲ
αὐτὴν πῶς δὲν ἐβλάβῃ ἀπὸ τὴν φωτίαν ἐπρόσταξε νὰ
ἀφήσουν κατ' ἐπάνω της δύο λεοντάρια διὰ νὰ τὴν
καταφάγουν ὁ δὲ Θεός, ὁ ποῦ ἐφύλαξε τὸν Δανιὴλ ἀπὸ
τοὺς λέοντας, ἐφύλαξε καὶ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ἀπὸ
αὐτούς, ποιήσας αὐτὰ ὡς ἀρνία ἡμερώτατα· διὰ τὸ ὁ-
ποῖον θαῦμα πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ
ἄλλοι μὲν ἀπεκεφαλίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐρριφθῆσαν εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτως ἔλαβον τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέ-
φανον.

Τέλος πάντων, βλέποντας ὁ Ἀπολλώνιος πῶς, οὔτε μὲ βάσανα, οὔτε μὲ κολακείας, καὶ χαρίσματα, πλούτου, δόξης, ἡδονῶν, καὶ ἄλλων κοσμικῶν ἀπολαύσεων, δύναται νὰ μεταθέσῃ τὴν γνώμην τῆς ἁγίας ἐπρόσταξε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Πορευθεῖσα λοιπὸν ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ποιήσασα προσευχὴν ὑπὲρ τῶν ἐπιτελούντων τὴν αὐτῆς φορτὴν, καὶ ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά της, εὐθὺς ὁποῦ ἐτελείωσε τὴν εὐχὴν, παρέδωκε θεληματικῶς τὴν ἁγίαν της ψυχὴν εἰς χεῖρας ἀγγέλων Θεοῦ, πρὸ τοῦ νὰ ἀποκεφαλίσθῃ· διὰ τὸ ὅποιον θαῦμα οἱ δήμιοι καὶ πάντες οἱ περιεστῶτες, ἐξεπλάγησαν φωνάζοντες, ὅτι εἶναι μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, ὅστις εἶναι ζωῆς καὶ θανάτου Κύριος, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκε τὴν χάριν ταύτην εἰς τὴν Μάρτυρά του νὰ γένῃ κυρία ζωῆς καὶ θανάτου· διὰ τοῦτο καὶ φωνὴ ἀνῶθεν τοὺς ἤλθε, νὰ ὑπάγουν νὰ διηγῶνται εἰς ὅλους τοῦτο τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ θαυμάσιον καὶ μεγαλεῖον.

Ἀκούσατε νέοι καὶ νέαις. Ἀκούσατε παρθένοι καὶ παρθέναις. Ἰδετε τὶ μεγάλα χαρίσματα ἡξιώθη νὰ λάβῃ ἡ ἁγία Κυριακὴ διατὶ ἐφύλαξε τὴν παρθενίαν της ἄσπιλον; ἡμῖς ὅχι μόνον αὐτὴ ἡξιώθη νὰ γένῃ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἁγία, ἀλλὰ καὶ τοὺς γονεῖς της ἐποίησε μάρτυρας, καὶ ἁγίους, τοὺς ὁποίους τώρα ἡμεῖς προσκυνοῦμεν; ἔτσι καὶ ἐσεῖς, πολλὰ καὶ μεγάλα χαρίσματα ἔχετε νὰ λάβετε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν, ἂν φυλάττετε καθαρὰν τὴν παρθενίαν σας. Ἰδετε πῶς ἡ ἁγία Κυριακὴ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἐπροτίμησε κανένα πρᾶγμα τοῦ Κόσμου τούτου περισσότερον ἀπὸ τὴν παρθενίαν της, τώρα ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ οὐράνια ἀγαθὰ; ἔτσι καὶ σεῖς, ἂν αὐτὴν προτιμήσετε, ἔχετε νὰ λάβετε μίαν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος ποτὲ ποτέ. Καὶ θέλετε κληρονομήσει ὅλα ἐκεῖνα τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα, οὔτε μάτι εἶδεν, οὔτε αὐτὶ ἤκουσεν, οὔτε νοῦς ἀνθρώπου νὰ καταλάβῃ ἢ μπορεῖ. Ἰδετε πῶς ἡ ἁγία Κυριακὴ μὲ τὸ νὰ

μὴν ἡθέλησε νὰ πάρῃ ἄνδρα φθαρτόν, ἡξιώθη νὰ γένῃ νύμφη τοῦ οὐρανίου βασιλέως Χριστοῦ; τοιουτοτρόπως καὶ ἐσεῖς, ἂν μιμηθῆτε τὴν ἁγίαν, ἔχετε νὰ γενῆτε νύμφαι ὡραιόταται τοῦ αὐτοῦ ἀθανάτου νυμφίου Χριστοῦ. Ὡ δόξαις! Ὡ χαρίσματα! Ὡ πλούτη! Ὁ ποῦ μέλλετε νὰ ἀξιώθητε, ἂν ἔχετε πάντοτε ἐμπρὸς εἰς τὰ ὁμμάτιά σας τὸ παράδειγμα τῆς ἁγίας Κυριακῆς. Ἄν αὐτὴν μιμησθε, καὶ ἂν ἀκολουθῆτε τὸν αὐτὸν δρόμον ὁποῦ καὶ αὐτὴ ὥς φρονημωτάτη ἐδιάλεξεν ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας.

Προσέχετε λοιπὸν νέοι καὶ νέαις καλὰ, ὅσον δύνασθε, νὰ φυλάξετε τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς παρθενίας σας ἄκλεπτον· μὴ οἷς γελάσῃ τινάς, ἢ μὲ ἄσπρα ἢ μὲ ροῦχα, ἢ μὲ ὑποστατικά, ἢ μὲ δόξαν καὶ σᾶς ἀρπάσῃ αὐτό, τὸ ἀτίμητον ζεβαέρι, λέγω τὴν παρθενίαν σας· τὴν ὁποίαν, ἂν τινὰς ἡθέλε βάλῃ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ βάλῃ ὅλον τὸν κόσμον καθὼς εἶναι, μὲ ὅλα του τὰ πλούτη, μὲ ὅλα του τὰ βασιλεία, καὶ μὲ ὅλαις του ταῖς δόξαις, περισσότερον βαρεῖ καὶ ἀξίζει μόνῃ ἡ παρθενία.

Καὶ ὅμως ἀλλοίμονον! Πολλαῖς ἄγνωστες τὴν σήμερον, προδίδουν τοῦτο τὸ ἀτίμητον πρᾶγμα, διὰ ἓνα ροῦχον· διὰ ἓνα ὀλίγον κέρδος· διὰ μίαν ὀλίγην τιμὴν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ προδίδουν καὶ τὴν ψυχὴν των εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Καὶ δὲν ἡξεύρουν ἡ ἀθλίαις, ὅτι ἦτο καλλίτερον εἰς αὐτὰς νὰ χάσουν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν των· νὰ στερηθοῦν ἀπὸ χέρια καὶ ποδάρια, νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ πτωχείαν, παρὰ νὰ χάσουν τὴν παρθενίαν των. Ἄλλ' ἐσεῖς ὥς φρόνιμαις καὶ γνωστικαῖς, μὴ θελήσετε νὰ παρομοιωθῆτε μὲ αὐτάς· ἀλλὰ μιμεῖσθε τὴν παρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Κυριακὴν, προτιμῶντες τὴν παρθενίαν ἀπὸ τὴν ὑπανδρίαν καὶ τὸν γάμον. Ὅχι πῶς ὁ γάμος εἶναι κακός, ἀλλὰ διὰ τὶ ἡ παρθενία εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ αὐτόν. Διὰ τοῦτο, ὁ μὲν ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης λέγει πῶς, οἱ μὲν παρθένοι καὶ παρθέναις παρομοιάζουν μὲ τὸν

Ἡλιον, οἱ δὲ ὑπανδρὸι μὲ τὰ Ἀστρα. Ὅσῳ δὲ λαμπρότερος εἶναι ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰ ἄστρα, τόσον εἶναι λαμπρότερα καὶ ἡ παρθενία ἀπὸ τὸν γάμον. Ὁ δὲ Χρυσόστομος λέγει, πῶς, ὅσον εἶναι καλλιτέρος ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ οἱ Ἀγγελοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τόσον εἶναι καλλιτέρα καὶ ἡ παρθενία ἀπὸ τὸν γάμον.

Ἀνίσως ὅμως καὶ δὲν ἡμπορῆτε νὰ παρθενεύετε, ὑπανδρεύεσθε· πλὴν προσέχετε καὶ τότε νὰ φυλάττετε τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρός σας, κάθε ἄλλον ἄνδρα ξένον ἀποστρεφόμεναι, διατὶ καὶ ἡ σωφροσύνη ὁ ποῦ φυλάττει μία ὑπανδρος, δευτέρα παρθενία ὀνομάζεται. Ὁμοίως, καὶ ἂν καμμία χηρεύσῃ, καὶ ἄλλον ἄνδρα δὲν πάρῃ, ἀλλὰ σωφρονῇ παρθενία λέγεται καὶ αὐτὴ· δὲν λάμπει τόσον ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ὅσον λάμπει ἡ παρθενία, καὶ λαμπρύνει ἐκείνην ὁποῦ τὴν ἔχει· δὲν εὐωδιάζουν τόσον τὰ ῥόδα, καὶ τὰ κρῖνα, καὶ τὰ διατζίνα· οὔτε μυρίζουν τόσον ἡ κανέλαις, τὰ γαρύφαλα, καὶ ὅλα τὰ ἄρώματα τῆς Ἀραβίας, καθὼς εὐωδιάζει, καὶ μοσχουρίζει ἡ παρθενία· δὲν ἀστράπτουν τόσον τὰ ζαφείρια, καὶ τὰ διαμάντια, καὶ τὰ καρβούνια, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι τῆς Ἰνδίας, καθὼς ἀστράπτει καὶ ἄκτινοβολεῖ ἡ παρθενία. Ἡ παρθενία, λέγει ὁ Ἀθανάσιος, εἶναι πλοῦτος ἀδαπάνητος· στέφανος ἀμάραντος· νὰὸς Θεοῦ· ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· μαργαρίτης πολύτιμος· νίκη κατὰ τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου. Τὴν παρθενίαν ὀνομάζει ὁ θεῖος Κυπριανὸς ἄνθος καὶ ῥόδον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ὀνομάζει τοὺς παρθέτους, καὶ τὰς παρθέτους, ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ· καὶ λέγει, πῶς διαλέγουν αὐτοὶ τὴν παρθενίαν, εἰς τιμὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἦτον παρθένος, καὶ ἐκ παρθένου ἐγεννήθη· ὁ Αὐγουστῖνος λέγει, ὅτι ἡ παρθενία εἶναι μελέτη ἀφθαρσίας αἰδίου ἐν φθαρτῷ σώματι. Ὁ Ἀμβρόσιος ὀνομάζει τοὺς παρθέτους, καὶ τὰς παρθέτους μάρτυρας καὶ νύμφας Χριστοῦ· ὁ θεολόγος Γρηγόριος λέγει, πῶς ἡ παρθέναίς μιμοῦνται τὴν Παρθένον ἁγίαν Τριάδα, καὶ ἀκολου-

θοῦσι κατοπιν εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἐστάθη παρθένος, πρὸ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον. Ἡ παρθενία, τὸν μὲν Χριστὸν ἀπὸ τοὺς οὐρανούς εἰς τὴν γῆν κατεβίβασε, τὸν δὲ Ἠλίαν ἀπὸ τὴν γῆν ὡς εἰς οὐρανὸν ἀνεβίβασε. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ συντομίαν· ὅσοι μὲν νέοι καὶ νέαις φυλάττουν τὴν παρθενίαν των, οὗτοι προσφέρουσι τὸ σῶμά των θυσίαν εἰς τὸν Χριστόν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Ἰερώνυμος· ὅσοι δέ, καὶ ὅσαις, φθείρουσι τὴν παρθενίαν των, πρὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθοῦν, οὗτοι κάμνουσι θυσίαν εἰς τὸν διάβολον, τὸ τιμώτερον μέρος τοῦ σώματός των, καθὼς λέγει ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ ὁμολογητής. Καὶ ἔχουν νὰ κολασθοῦν βέβαια, ἂν δὲν παύσων, καὶ δὲν μετανοήσουν. Παρθενία λοιπόν, ἐσὺ εἶσαι τῶν ἁγίων ὁ ἔπαινος· τῶν ἀγγέλων ἡ δόξα· καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ στολισμός.

Ἰδετε προνόμια· Ἰδετε χαρίσματα μεγάλα ὁποῦ ἔχει ἡ παρθενία· Μακάριοι λοιπόν ὅσοι, καὶ ὅσαις, νέοι καὶ ὅσαις ἔγουν παρθενίαν· καὶ τρισμακάριοι, ὅσοι καὶ ὅσαις φυλάξουν ταύτην τὴν παρθενίαν καθαρὰν ἕως τέλους, καὶ δὲν τὴν χάσουν· διὰ τὶ ὁ διάβολος δὲν φθονεῖ ἄλλο πρᾶγμα περισσότερον ἀπὸ τὴν παρθενίαν διὰ τοῦτο καὶ μυρίους τρόπους, καὶ πολέμους, καὶ τέχνας μεταχειρίζεται ὁ κατάρατος, διὰ νὰ τὴν μολύνῃ· καὶ ἂν δὲν ἡμπορέσῃ νὰ τὴν φθείρῃ μὲ τὸ ἔργον, τὴν φθείρει μὲ ταῖς αἰσχρολογίαις· μὲ ταῖς ἄσεμναις καὶ περιέργαις θεωρίαις· μὲ τὰ πιασίματα τῆς χειρός, καὶ μὲ ἄλλα πορνικὰ κινήματα τῶν πέντε αἰσθήσεων.

Ὅθεν, ὅσοι, καὶ ὅσαις εἶναι φρόνιμαις, καὶ ἀγαποῦν νὰ φυλάξουν καθαρὰν τὴν παρθενίαν των, καὶ μάλιστα οἱ καλόγηροι, καὶ καλογραῖαι, ὁποῦ ἔταξαν εἰς τὸν Θεὸν νὰ παρθενεύουν· πρῶτον ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ φυλάττωνται ἀπὸ ταῖς θεωρίαις τῶν ὁμματίων, χωρὶς νὰ τεντώνουν μὲ περιέργειαν τοὺς ὀφθαλμούς των ἐπάνω εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· δεύτερον, ἀπὸ τὸ νὰ λαλοῦν καὶ νὰ ἀκούουν ἄσεμνα τραγούδια, καὶ ἄλλα αἰσχροὰ λόγια· τρίτον, νὰ φυλάττωνται ἀπὸ τὰ

καλὰ φαγητά, καὶ πιотά· τέταρτον, ἀπὸ τὸ νὰ μὴν ἔ-
χουν ἐπάνω των μόσχους, καὶ ἄλλα εὐώδη, καὶ μυρω-
δικά· πέμπτον, ἀπὸ τὸ νὰ μὴ φοροῦν ρούχα εἴμορφα,
καὶ καλὰ, καὶ στολισίδια· καὶ ἕκτον, ἀπὸ τὸ νὰ μὴ συ-
ναστρέφονται μετὰ τὰ πρόσωπα ὁποῦ βλέπτονται, οὔτε
νὰ πηγαίνουν εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παιγνίδια νὰ χο-
ρεύουν οὔτε νὰ σκύπτουν ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἢ ἀπὸ τὰς
πόρτας, διὰ νὰ βλέπουν τοὺς διαβάτας· οὔτε νὰ κάθων-
ται μέσα εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ σοκάκια· διὰ τὶ ἀπὸ
ὅλα αὐτά, ἀκολουθεῖ ἡ διαφθορὰ καὶ ὁ χαλασμός τῆς
παρθενίας των· διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος
παραγγέλλει εἰς τὴν παρθένον, νὰ εἶναι παρθένος, καὶ
εἰς τὰ ὁμμάτια, καὶ εἰς τὰ αὐτία, καὶ εἰς ὅλας τὰς αἰ-
σθήσεις.

«Παρθένε, παρθένος ἴσθι καὶ οὔασι καὶ φαέσαι·

«Πᾶσι γὰρ ἐπὶ τροχὸς ἔστιν ἁμαρτία».

Καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα, ὅσοι καὶ ὅσοις ἀγαποῦν τὴν
παρθενίαν των, πρέπει νὰ ἔχουν ταπεινώσιν εἰς τὴν
καρδίαν, διὰ τί, ὅσοι καὶ ὅσαι εἶναι ὑπερήφαναι, πα-
ραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ χάνουν τὴν παρθενίαν των διὰ νὰ
ταπεινωθοῦν, καθὼς λέγει ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος,
καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες.

Καὶ διὰ νὰ φανερώσω τὸ πᾶν μετὰ ἓνα παράδειγμα.
Καθὼς ἓνας, θετέον, ὁποῦ βαστᾷ ἐπάνω του ἓνα πολύ-
τιμον θησαυρὸν καὶ ἀπερνᾷ ἀπὸ ἓνα δρόμον ὁποῦ εἶναι
κλέπται, κρύπτει τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον ὅσον ἡμπορεῖ,
καὶ δὲν τὸν φανερώνει, φοβούμενος μεγάλως μήπως
τὸν ἐννοήσουν οἱ κλέφται, καὶ τοῦ τὰ κλέψουν· Ὡς
πρέπει νὰ φοβοῦνται οἱ παρθένοι καὶ ἡ παρθένα· διὰ
τὶ ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωνται, καὶ εἰς τοὺς οἴκους· καὶ
εἰς τοὺς δρόμους· καὶ μέσα· καὶ ἔξω, πανταχοῦ εἶναι
κλέπται, ὁποῦ ἐπιβουλεύουν τὴν παρθενίαν των. Διὰ
τοῦτο πρέπει νὰ προσέχουν καλὰ, καὶ νὰ κρύπτουν τὸν
θησαυρὸν τῆς παρθενίας μετὰ ὅλην των τὴν δύναμιν.
Ἐπειδὴ, ἂν μίαν φορὰν χάσουν τὸν θησαυρὸν αὐτόν,
δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὸν πάρουν πάλιν ὀπίσω ποτὲ πο-

τέ· καὶ κλαίουσιν, καὶ μετανοοῦσιν εἰς ὅλην των τὴν
ζωὴν· ἔτι μᾶς τὸ βεβαιώνει ὁ Μέγας Βασιλεὺς εἰς τὸν
«περὶ Παρθενίας» λόγον. Μετάνοια μὲν γὰρ ἀφήσιν ἁ-
μαρτίαν, τὴν «δὲ ἐφθαρμένην, ὡς μὴ ἐφθαρμένην
ποιῆσαι πάλιν ἀδυνατοῦσα, διὰ βίου ὀδύρεται». Ὡς
μία παρθένος ἱέρεια, πορνευθεῖσα ἀπὸ ἓνα, ἔκλαιε, κα-
λοῦσα πάλιν τὴν παρθενίαν νὰ ἔλθῃ· ἀλλ' ἡ παρθενία
τὴν ἀπεκρίνετο πῶς δὲν θέλει ἔλθῃ πλέον εἰς αὐτήν.

«Παρθενίη παρθενίη, πῇ με λιποῦσα οἴχη;

«Οὐκ ἔτι ἦξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἦξω».

Τὸ ὁποῖον διὰ νὰ μὴ πάθῃτε ἐσεῖς, ἀδελφοί μου,
καὶ ἀδελφαῖς μου, φυλάττετε μετὰ ὅλα τὰ δυνατά σας
τὴν παρθενίαν σας. Ναί, διὰ ἀγάπην Θεοῦ· ναί, διὰ τὴν
ἀγάπην τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ναί, διὰ τὸν φό-
βον τῆς κολάσεως καὶ διὰ τὴν ψυχὴν σας, φυλαχθῆτε
καὶ προστρέχετε πάντοτε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὴν
τούτου Μητέρα ἁγίαν παρθένον μετὰ τὴν προσευχήν, πα-
ρακαλοῦντες αὐτοὺς διὰ νὰ σᾶς σκεπάσουν καὶ νὰ σᾶς
φυλάξουν καθαρὸς μέχρις τέλους· βάνετε μεσίτην εἰς
αὐτούς, καὶ τὴν σήμερον ἐφορταζομένην ἁγίαν Κυρια-
κήν, τὴν παρθένον καὶ ἀγαπῶσαν τοὺς παρθέτους, καὶ
τὰς παρθένας· διὰ νὰ σᾶς βοηθήσῃ μετὰ τὴν χάριν της,
νὰ περάσετε μετὰ παρθενίαν παροῦσαν ζωὴν, καὶ οὕτω
νὰ ἀξιοθῆτε μετὰ θάνατον, νὰ συγχορεύσετε εἰς τὸν
οὐράνιον καὶ ἀφθαρτον παρθενῶνα τοῦ Δεσπότη Χρι-
στοῦ ὁμοῦ μετὰ τὰς φρονίμους παρθέτους, καὶ τὰς λοι-
πὰς, καὶ νὰ σταθῇτε ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Σιών, τῆς ἁνῶ
Ἱερουσαλήμ, ὁμοῦ μετὰ τὰς ἑκατὸν σαραντατέσσαρας χι-
λιάδας τῶν παρθένων, καθὼς τὰς εἶδεν ὁ Παρθένος
καὶ θεολόγος Ἰωάννης εἰς τὸ ἰδ' κεφάλαιον τῆς Ἀπο-
καλύψεως· καὶ νὰ ἀκολουθῆτε εἰς τὸ ἁγίον, τὸν Χρι-
στόν, ὅπου ἂν ὑπάγῃ· καὶ νὰ ἀκούετε τὴν γλυκυτάτην
ἐκείνην ἀγγελικὴν μελωδίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι δὲν ἔ-
δύνοντο νὰ καταλάβουν, παρὰ οἱ παρθένοι· τῆς ὁποίας
ἄμποτε νὰ ἀξιωθούμεν καὶ ἡμεῖς ὅλοι, χάριτι τοῦ Κυρί-
ου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας

Παρθενομάρτυρος Κυριακῆς Ἀμύν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Χαῖρε πύλη, ἀδιόδευτε ἦν ὠδεύσει, μόνος ὁ Ὑψιστος, ἐσφραγισμένη πηγὴ· χαῖρε θεῖον τέμενος νόμου τῆς χάριτος· χαῖρε γέφυρα, πιστοὺς πάντας μετάρχουσα, πρὸς τὴν ἄνω κληρουχίαν.

Χαῖρε ὄρος, ἀλατόμητον ἀλάξευτον, ὃ προεώρακεν, ὃ Δανιὴλ μυστικῶς· χαῖρε βάτε ἀφλεκτε, ἦν ἐθεάσατο, Κόρη Μωϋσῆς· χαῖρε τὸ σεμνολόγημα, προφητῶν, καὶ ἀποστόλων.

Χαῖρε ῥάβδος, Ἀαρὼν ἡ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀναβλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς ζωῆς· χαῖρε νόμου πλήρωμα, καὶ προφητῶν ἡ σφραγίς· χαῖρε Δέσποινα· χαῖρε Παρθένη πάνσεμνε, παναγία Θεοτόκε.

Χαῖρε μήτηρ, ἀπειρόγαμε τοῦ κτίστου σου, θεοχαίρωτε· χαῖρε πιστῶν ἡ ἐλπίς· χαῖρε ἡ πηγάσασα ὕδωρ ἀλλόμενον· χαῖρε καύχημα, καὶ θεῖον ἀγαλλίαμα, τῶν πιστῶς σε γεραίρόντων.

Τῆς ἀγίας, ὃ αὐτός.

Μεταβέβληται, εἰς ἄρρενα τοῦ θήλεος, φύσις ἀφ' οὗ ὁ Χριστός, ἦλθεν ἐν κόσμῳ καὶ νῦν, γυναῖκες ἀφόρητα βάσανα φέρουσιν, ἀνδρικότατα· καὶ βεβαιοῖ τὸν Λόγον μου, ἡ Κυριακὴ ἡ μάρτυς.

Ἐνθους γίνομαι, ὅφ' ἠδονῆς ὁ δοῦλός σου, καὶ ὅλος τέτρωμαι, τῇ ἀγαπήσει τῇ σῇ, τὰ σὰ θεοκρότητα μέλπων ἐγκώμια, καὶ γηθόμενος, Κυριακὴ κραυγάζω σοι· χαῖρε Μάρτυς τοῦ Κυρίου.

Λαμπρὰ πάντα σου, ὑπάρχει κοσμοπόθητε, Κυριακὴ ἀληθῶς· ἡ παρθενία λαμπρά· λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθλησις· λαμπρὰ ἡ μνήμη σου· δι' ὃ ἅπαντες, λαμπρῶς αὐτὴν γεραίρομεν, ἐφ' ὑμνίοις λαμπροτάτοις.

Θεοτοκίον

Ὁλος τέθλασται, ὁ δράκων ὁ ἀρχέκακος, ἀπαλωτάτοις ποσὶ, τρυφερωτάτων Κορῶν· ἀφ' οὗ σὺ γεγέννηκας Μαρία Κύριον· ὅθεν χαίρουσα, κάραν αὐτοῦ συνέτριψεν, ἡ Κυριακὴ ἡ Μάρτυς.

Ἄλλος, Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Ὁ νοῦς σου φωτί, ἀγαπήσεως Θεοῦ λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου, ἱσταμένης σου, φλογιζομένη οὐδ' ὅλως δέ, ἀτρεπτος Παρθένη ἐδείχθη, μελωδῶν τῷ Σωτηρί σου· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίζει τοὺς τρεῖς, νεανίας οὐδαμῶς τὸ πρὶν ἡ κάμινος, οὐδὲ τὴν Μάρτυρα εὐχομένη γάρ, μέσον ἀκλόνητος ἵστατο, δρόσον θεϊκὴν δεχομένη, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρομφαία τῆς σῆς, παρορησίας τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας· Παρθενομάρτυς, ἐθανάτωσας, κληρονομῆσαι ποθήσασα, τὴν διαιωνίζουσαν δόξαν, Κυριακὴ καὶ κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ μόνος Θεός, μόνην εὗρεν καθαρὰν τὴν σὴν γαστέρα, καὶ σωματοῦται, καὶ γνωρίζεται, ἄνθρωπος σφύζων τὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ὡς καλῶν σε αἰτίαν, ἐπιστάμενοι ψάλλομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῷ καμίνῳ.

Χαίροις οὐρανῶν ὑψηλότερα, πασῶν τε τιμιωτέρα θείων τάξεων· χαῖρε βάθος ἀπειρον· ὕψος ἀκατάληπτον· χαῖρε τὸ ἱλαστήριον τῆς ἄνω κλήσεως, τῆς τῶν βροντῶν φθαρείσης οὐσίας· χαῖρε Θεοτόκε ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ὄρος, καὶ πῖον τετυρωμέ-

νον ἀλατόμητον· χαῖρε χωνευτήριον, τῆς φθαρείσης φύσεως· χαῖρε παστάς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων· ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, ἀληθεῖς ὁρῶνται Παρθέने εἰς αἰῶνας.

Χαῖρε ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, καὶ Πλάκες τῆς Διαθήκης θεολάξευτοι· χαῖρε τὸ κεφάλαιον, νόμου καὶ τῆς χάριτος· χαῖρε κρητὶς τῶν Προφητῶν ἁγία Δέσποινα, Μαρτύρων ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε τῶν δούσιων Παρθέने θυμηδία.

Χαίροις θησαυρὸς θεῶν χαρίτων, καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία πάντα· χαίροις ἐγκαλλώπισμα, πάντων τῶν ὑμνούντων σε· χαῖρε λιμὴν ἀχείμαστε, καὶ ὁρμητήριον, πλεόντων ἐν τῷ βίῳ πελάγει· χαῖρε θλιβομένων παράκλησις Παρθέने.

Τῆς ἁγίας, ὁ αὐτός

Σέβουσι τιμῶσι σὴν εἰκόνα, οἱ δῆμοι Πατριαρχῶν Ἀρχιερέων τε· ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες· πλούσιοι καὶ πένητες, καὶ λιθομαργαρόχρηστα, δῶρα προσφέρουσι, τῷ θεῷ σου, ναῶ ἀθληφόρος· πολλή σου ἡ δόξα, Κυριακὴ ὑπάρχει.

Νέος οὐρανός μοι καθορᾶται, ναὸς ὁ σεπτὸς σου καλλιπάρθενε· ἐν ᾧ εἰσερχόμενος, βλέπω ὥσπερ ἥλιον, τὴν ἱερὰν εἰκόνα σου, καὶ ἐνοπτρίζομαι, τὴν χάριν σου, καθάπερ σελήνην· καὶ ὡς λαμπρὰ ἄστρα, τὰ θαύματά σου Μάρτυς.

Ἴδε ἡ λαμπὰς τῆς παρθενίας! Ἴδε πῶς Χριστῷ ὅλη καλὴ παρίσταται! Βασιλεῖ βασίλισσα, ὥσπερ ἡλιόμορφος· τῇ δεξιᾷ κατέχουσα, σταυρὸν ὑπέρολαμπρον· διάδημα, δὲ κάλλους φοροῦσα· καὶ χιτῶνα δόξης Κυριακὴ ἡ Μάρτυς.

Θεοτοκίον

Κάλλει τοῦ Υἱοῦ σου τετραμένη, σὺ πρώτη Παρθέने καὶ τὰ τάγματα, Παρθένων ἐποίησας τροθῆναι πανάχραντε· δι' ὃ βληθεῖσα βέλεσι, τοῦ αὐτοῦ ἔρωτος,

ὑπέμεινε, δεινὰς τιμωρίας, ὑπὲρ τοῦ Υἱοῦ σου, Κυριακὴ ἡ Μάρτυς.

Ἄλλος.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Νύμφη Χριστοῦ παρθενικαῖς, καλλοναῖς Κυριακὴ πεποικιλμένη, ἐγνωρίσθης δι' ὃ σε, ἐπουρανίων αὐτός, θαλάμων, ἀξίως ἡξίωσεν, ἀνυμνολογοῦσαν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς Δανιὴλ μέσον θηρῶν, ἐνεβλήθης τὸν Χριστὸν δοξολογοῦσα· καὶ τὴν τούτων Παρθέने, θηριωδίαν σαφῶς, τῷ θεῷ, μετέβαλε Πνεύματι· ὅθεν σὲ τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ὡς ἀμνάδα πρὸς σφαγὴν, διὰ πόθον τοῦ ἀμνοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ἀγομένην οἰκτεῖρας, ὡς συμπαθὲς φωτεινούς, ἐκπέμπει, ἀγγέλους τοῦ σώματος· λύοντάς σε μάρτυς, πρὸ τῆς τομῆς τοῦ ξίφους,

Θεοτοκίον

Ὁ ὑπερούσιος Θεός, οὐσιώθη καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ Παρθέने, καὶ ὥράθη ὡς βρέφος, ὁ πρὸ αἰώνων Πατρί, καὶ θεῷ συνυπάρχει Πνεύματι· ὅθεν ὡς αὐτοῦ σε, δοξάζομεν μητέρα.

Ὠδὴ θ'. Ἀπας γηγενής.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, Μαρία θεόνυμφε κόσμου ἀντίληψις· χαῖρε ἄστρον ἄδυτον· φωτὸς δοχεῖον· Τριάδος τέμενος· χαῖρε τοῦ Λόγου σκήνωμα· καὶ πάντων στήριγμα, τῶν βοώντων· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χαῖρε ἡ χρυσῇ, λυχνίᾳ καὶ τράπεζᾳ πιστοὺς ἐκτρέφουσα· χαίροις ἀγεώργητε, γῇ ζωοφόρον στάχυν βλάστησας· χαῖρε πηγὴ βλυστάνουσα ὕδωρ φυσίζων, τοῖς βοῶσι· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χαῖρε ἡ παστάς, ἐν ᾗ ἐνυμφεύσατο Θεὸς τὴν

φύσιν ἡμῶν· χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἐλαία πάντας καθυ-
λαρύνουσα· χαῖρε λουτήρ ἀκένωτε θείας καθάρσεως
τῶν βοώντων· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄγνη ἀ-
ειπάρθενη.

Χαίροις νοητή, κογχύλη ἡ βάψασα τὴν ἄλουργίδα
Θεοῦ· χαῖρε τὸ πολύτιμον· καὶ θεῖον μῦρον εὐωδιάζον
πιστούς· χαῖρε τεῖχος ἀπόρθητον, καὶ καταφύγιον, τῶν
βοώντων· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄγνη ἀειπάρ-
θενη.

Τῆς ἁγίας, ὁ αὐτός.

Δέξαι τὸ παρόν, ἐφύμνιον δέομαι, ὅπερ προσφέρω-
σοι· δέξαι καλλιπάρθενη· ὥσπερ εὐῶδες τερπνὸν θυμί-
μα· ὡς ἄρωματοσύνθετον μῦρον ἡδύπνοον, καὶ τὴν
λύσιν, τῶν κακῶν μοι αἴτησαι, ἐκ Θεοῦ ὧν ἐν βίῳ ἐ-
ξήμαρτον.

Ἦνοικταί σοι νῦν, τῆς μακαριότητος πύλη φωτός·
μορφος· καὶ ἡ ἀνεκκλήτος, τῆς θείας δόξης χαρά σοι
πρόκειται, Κυριακὴ φερώνυμε ἐντρύφα πάντοτε, σὺν
Παρθένων, καὶ Μαρτύρων τάγμασιν, εἰς αἰῶνας αἰῶνων
χορεύουσα.

Μέμνησο ἡμῶν, τῶν πόθῳ τελούντων σου τὴν
σεπτήν ἀθλήσιν· καὶ προσεδρενόντων σου· ἐν τῷ ἁγίῳ
ναῶ πολυάθλε· καὶ πάσης βλάβης λύτρωσαι ἡμᾶς καὶ
θλίψεως· καὶ μελλούσης, γεέννης ἐξάρπασον· καὶ Θεοῦ
βασιλείας ἀξιώσον.

Οὐρανοῦ καὶ γῆς, θαῦμα πολυθαύμαστον ἐφάνης
Δέσποινα· ὅτι τὸν τὰ σύμπαντα, διακρατοῦντα ἀφθόρως
τέτοκας· οὗ τὴν ἰσχὺν τὴν ἄμαχον Κυριακὴ ἡ σεμνή,
φραξαμένη, τυράννους κατήσχυνε, καὶ εἰδώλων τὴν
πλάνην κατήργησεν.

Ἄλλος

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγος.

Ἰσχυρωτάτῃ Παρθένε, πρὸς Θεὸν πεποιθήσει, θηρί-

ων τὰς ὁρμὰς καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῶν βασάνων τοῦ
σώματος, τὸ ἐπίπονον μάρτυς, ἐξέκλινας γενναίῳ λογι-
σμῷ· διὰ τοῦτό σε πιστεῖ, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡραιοτάτῳ νυμφίῳ, ὠραιοτάτον κάλλος, τῆς σῆς δι-
ευπρεπίζουσα ψυχῆς, τὴν παρθενίαν ἀκήρατον, διετή-
ρησας μάρτυς· καὶ τούτῳ τῶν μελῶν τοὺς αἰκισμούς,
ὥσπερ προῖκα προσῆξας, Κυριακὴ πανεύφημε.

Σοῦ τὸ πολυάθλον σῶμα, ἐπὶ γῆς τεθαμμένον, ἰάσε-
ων πηγάζει ποταμούς, τοῖς εὐσεβῶς προσπελάζουσι καὶ
παθῶν ἀπελαύνει, τὸν ὀύπον καὶ βυθίζει πονηράς, τῶν
δαιμόνων ἐφόδους, Κυριακὴ Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον

Φωτεινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος,
Παρθένε παναγία ὑπὲρ νοῦν, οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε,
φωτιζόμεθα πιστεῖ, καὶ σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν,
καὶ παντοίων κινδύνων καὶ πάσης περιστάσεως.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Παρισταμένη πάνσεμνε, τῷ θρόνῳ τοῦ νυμφίου σου,
Κυριακὴ μετὰ δόξης, τοῦτον ἅει ἐκδυσώπει, ὅσθι ἡναι
πάσης θλίψεως, καὶ τῆς φορικτῆς κολάσεως, καὶ σωτη-
ρίας τεύξασθαι, καὶ οὐρανῶν βασιλείας, ἡμᾶς τοὺς σε
εὐφημοῦντας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσεν, ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βαστά-
ζουσα ἐν ἀγκάλαις, ἐξελιπάρει ὡς μήτηρ· ἐπεὶ σπλάγ-
χον γλυκύτατον, ἡξίωσας μητέρα σου, γενέσθαι με τὴν
δούλην σου, τοὺς καταφεύγοντας πρὸς με, ἐκ πάσης
φύλαττε βλάβης.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν στίχ. δ'. Προσόμοια

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε ἀγγέλων ἁγίων, αἱ τάξεις ἅπασαι, πανδημεὶ συνδραμοῦσαι, ἤκατε οὐρανόθεν, εἰς ὑπαντήν τῆς θείας, Κυριακῆς· ἢ ὡς ἅγλος ἠθλησε, καὶ μεταβαίνει τὴν σήμερον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ γῆς εἰς τὰ οὐράνια.

Δεῦτε φρονίμων Παρθένων καὶ τῶν, λοιπῶν ἢ πληθὺς, δράμετε ὑπαντῆσαι, τῇ ἀληθῶς Παρθένῳ, Κυριακῇ τῇ θεῇ ἥτις νυνί, ἀπὸ γῆς εἰσοικίζεται ὡς παναμώμητος νύμφη τοῦ Ἰησοῦ, εἰς νυμφῶνα τὸν οὐράνιον.

Ἀθλητριῶν ἢ χορεία, νῦν ἐπισκέψασθε, Θεέκλα Θεοδοσία· Παρασκευὴ Χριστίνα· Μαρίνα καὶ ὅσαι, ἠθλησαν πρίν, τὴν ὑμῶν συναθλήτριαν, Κυριακὴν ἀνιοῦσαν εἰς οὐρανόν, μεθ' ὑμῶν ἵνα ἀγάλληται.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος, παρισταμένη σεμνή, Κυριακὴ τῷ θρόνῳ, ὅλη φῶς χρηματίζει· ὅλη λαμπροτάτῃ ὅλη Θεός, κατὰ χάριν πανένδοξε· φῶς τὸν πατέρα ὁρῶσα φῶς τὸν Υἱόν, φῶς τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ὡ Παρθένων καλλίστη καὶ σεμνοτάτῃ· ὦ γυναικῶν ἀνδρειοτάτῃ, Κυριακὴ παναοίδιμε· πῶς σου τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνας ἐγκωμιάσω, σὺ γὰρ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀρρενώσασα, οὐκ Ὀλοφέρε-

νην καὶ Σισάραν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν τὴν Εὐαν θανατώσαντα, ἐθανάτωσας δράκοντα· καὶ τὴν ἦταν ἐκείνης ἀνδρικῶς ἀνεπάλαισας· ὄντως ὑπὲρ τὴν Ἰουδίθ ἐδοξάσθη· ὑπὲρ τὴν Δεββώραν ἐμεγαλύνθη· ὑπὲρ τὴν Ἰαήλ ἐθαυμαστώθη· καὶ ὑπὲρ τὴν Ἰεφθάε θυγατέρα, θυσία τῷ Θεῷ προσυνέχθη εἰσελθε εἰς νυμφῶνα οὐράνιον καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου τὴν ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Χριστιανῶν καὶ τῷ ἐκ τῆς φωταγωγῆς τῆς ἀγίας ἐλαίῳ, εἰς ἱακὴν ψυχῆς καὶ σώματος.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ὧδὴ γ'. καὶ στ'. Ἀπόστολον, καὶ Εὐαγγέλιον ζήτη τῇ δ'. Δεκεμβρίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Ἡ Ἀκολουθία αὕτη πανηγυρικῶς μελουρηθεῖσα, ἀφιερῶθη τῷ Μονιδρίῳ τῆς ἀγίας Παρθενομάτορος Κυριακῆς, τῷ διακειμένῳ ἐν τῷ Νεοχωρίῳ τῆς πόλεως τῆς Νάξου, κατὰ τὸ αψυβ' ἔτος.

«Δεῦρ ἴθι Κυριακὴ, ψυχὴν ἐμοῦ ὥσπερ σῴσεις,
«Νῦν τε, καὶ ὡς ἔλθοι, ἡμᾶρ ἐλεγχέικακον

Ν. κ. δ'. μ.».